

ภาพธรรมชาติในเรื่อง *อ่าวฮานาเลอิ* ของมูราคามิ ฮารุกิ*

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาภาพธรรมชาติในผลงานเรื่องสั้นของมูราคามิ ฮารุกิ เรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ซึ่งพิมพ์รวมอยู่ในหนังสือชื่อว่า “*ลึกลับ ไตเกียว เรื่องสั้น*” ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ภาพธรรมชาติเชื่อมโยงกับอ่าวฮานาเลอิ นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอภาพชั่วตรงข้ามของธรรมชาติอันได้แก่ ภาพการทำลายล้าง ความตาย ซึ่งเห็นได้จากการที่ทากาชิบุตรชายของชะจิเสียชีวิตจากการจู่โจมของฉลาม และอีกด้านหนึ่งคือธรรมชาติซึ่งเป็นสถานที่ที่ช่วยเยียวยารักษาจิตใจเห็นได้จากการที่ชะจิสามารถฟื้นคืนจากความเศร้าโศกเสียใจได้ นอกจากนี้เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศ “พิศวง” ให้มีความสอดคล้องกับชื่อหนังสือ ผู้เขียนได้บรรยายถึงภาพการปรากฏตัวของวิญญาณชายหนุ่มผู้เล่นกระดานโต้คลื่นคนเดียวชาวญี่ปุ่น แต่สำหรับมุมมองของผู้วิจัยแล้ว ความ “พิศวง” ของเรื่องคือความบังเอิญของชะจิที่ได้พบกับชายหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคนและรับพวกเขาขึ้นรถ เหตุการณ์นี้ได้ปลุกสัญชาตญาณ “ความเป็นแม่” ของเธออีกครั้ง และทำให้เธอตระหนักถึงตัวตนของเธอเอง สิ่งนี้ทำให้เธอยอมรับความเศร้าให้อภัยตนเอง และสามารถใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ต่อไป นอกจากนี้เรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” แล้ว ยังพบการใช้ภาพชั่วตรงข้ามธรรมชาติในผลงานอีกเรื่องของมูราคามิคือเรื่อง “*ไทยแลนด์*” ด้วยเช่นกัน โดยสรุปทั้งสองเรื่องได้นำเสนอประเด็นที่คล้ายคลึงกันคือ การยอมรับในธรรมชาติ ตลอดจนการแก้ไขปัญหามายในจิตใจของตัวละครเอก

คำ

สำคัญ

มูราคามิ ฮารุกิ, ภาพธรรมชาติ, อ่าวฮานาเลอิ, ชั่วตรงข้าม, วรรณกรรมญี่ปุ่นร่วมสมัย

* บทความนี้พัฒนามาจากการนำเสนอเรื่อง “The Nature, the Coincidences in “Hanalei Bay” by Murakami Haruki” นำเสนอในงานประชุมวิชาการ The IAFOR International Conference on Arts & Humanities in Hawaii (IIA2023) ณ Hawaii Convention Center มลรัฐฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 5 มกราคม 2566

Nature Imagery in *Hanalei Bay* by Murakami Haruki

Abstract

This article studies nature imagery in Murakami Haruki's short story, "Hanalei Bay," published in the author's *Tokyo Mysterious Story* Collection. The results are that the nature imagery there is linked to "Hanalei Bay," in addition to a dichotomous portrait of nature as harsh and deadly, as when the protagonist Sachi's son Takashi dies in a shark attack. Nature is also depicted as a site for psychological solace, where Sachi recovers from mourning. In addition, in order to create a perplexing atmosphere associated with the book's title, the spirit of a young one-legged Japanese surfer is described. From another viewpoint, the story's conundrum might be Sachi's coincidental meeting with two young Japanese men and "giving them a lift," reawakening her maternal instincts and reviving her true identity. In this way, she accepts her grief, forgives herself, and allows life to go on. Apart from "Hanalei Bay," the dichotomous nature image is also portrayed in Murakami's "Thailand." Both of these stories express a parallel nature acceptance and protagonists resolving psychological challenges.

Key words

Murakami Haruki, nature imagery, Hanalei Bay, dichotomy, contemporary Japanese literature

1. บทนำ

1.1 เกี่ยวกับผลงานและเรื่องย่อ

เรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” (「ハナレイ・ベイ」) เป็นผลงานเรื่องสั้นของมูราคามิ ฮารูกิ¹ ตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสาร ชินโจ (『新潮』) ฉบับเดือนเมษายนปี ค.ศ.2005 ก่อนจะรวมเล่มกับผลงานอีกสี่เรื่อง² ในหนังสือชื่อว่า 『東京奇譚集』³ ซึ่งตีพิมพ์ในเดือนกันยายนปีเดียวกัน โดยสำนักพิมพ์ ชินโจเซ (新潮社) เนื้อเรื่องกล่าวถึงบุตรชายของชะจิ⁴ คือทากาชิที่เสียชีวิตกะทันหันจากอาการตกใจสุดขีดจนจมน้ำตาย เนื่องจากถูกฉลามกัดขาขณะเล่นกระดานโต้คลื่นที่อ่าวฮานาเลอิ มลรัฐฮาวาย เมื่อชะจิได้ทราบข่าวจึงรีบบินไปฮาวายเพื่อยืนยันร่างของบุตรชายของเธอ หลังจากนั้นเธอได้กลับไปยังอ่าวฮานาเลอิทุก ๆ ปี เป็นระยะเวลา 10 ปี โดยกิจกรรมที่เธอจะทำที่นั่นคือการนั่งเฉย ๆ บนชายหาดและเฝ้ามองดูเหล่านักเล่นกระดานโต้คลื่น เธอจะพำนักอยู่ที่อ่าวฮานาเลอิเป็นเวลาสามสัปดาห์ วันหนึ่งระหว่างที่พักอยู่อ่าวฮานาเลอิ ชะจิบังเอิญได้รับเด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคนขึ้นรถไปกับเธอ พวกเขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบุตรชายของเธอ และทั้งคู่กำลังจะเดินทางไปอ่าวฮานาเลอิเพื่อเล่นกระดานโต้คลื่นเช่นเดียวกัน เมื่อชะจิเห็นว่าทั้งสองคนนี้เพิ่งมาฮาวายเป็นครั้งแรกและไม่ค่อยมีเงิน เธอจึงอาสาเข้าช่วยเหลือเขาทั้งคู่ไม่ว่าจะเป็นการหาที่พัก รวมถึงสอบถามเรื่องการหากระดานโต้คลื่นให้ วันรุ่งขึ้นชะจินั่งที่ชายหาดและจ้องมองทะเลเหมือนอย่างเคย เธอได้เห็นเด็กหนุ่มทั้งสองคนเล่นกระดานโต้คลื่นอย่างมีชีวิตชีวา ทำให้เธอหวนนึกถึงบุตรชายของเธอ เมื่อใกล้จะเดินทางกลับประเทศญี่ปุ่น ชะจิได้เจอเด็กหนุ่มทั้งสองอีกครั้งที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เด็กหนุ่มได้สอบถามเธอว่าเธอเคยเห็นนักโต้คลื่นชาวญี่ปุ่นขาเดียวหรือไม่ เธอรู้ได้ทันทีว่านั่นน่าจะเป็นวิญญาณของบุตรชายของตน แต่ชะจิไม่เคยได้เห็นวิญญาณของบุตรชายตัวเองเลย แปดเดือนต่อมาชะจิได้พบกับหนึ่งในเด็กหนุ่มสองคนนั้นอีกครั้งที่โตเกียว ชะจิแนะนำวิธีทำให้ผู้หญิงหลงรักกับเด็กหนุ่มคนนั้นก่อนที่จะแยกย้ายกันไป

1.2 การทบทวนวรรณกรรม

แฮนเซน (Hansen, 2010, p.234) ได้ศึกษางานเขียนเรื่องต่าง ๆ ของมูราคามิ ที่เล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครเอกหญิง โดยได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” สั้น ๆ ว่า ผลงานเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของผู้หญิง (女性の物語) ที่ใช้การบรรยายภาพผ่านมุมมองของผู้หญิง อันสะท้อนให้เห็นถึงความย้อนแย้งที่พบในความเป็นผู้หญิงญี่ปุ่นปัจจุบัน รวมไปถึงความว่าเหวเดียวตายของตัวละครเอกหญิง ส่วนแนวทางการศึกษาเฉพาะเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ที่ผ่านมาอาจสามารถแบ่งได้ออกเป็นสองแนวทางใหญ่ ๆ ได้แก่ การหาประเด็นร่วมในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” กับเรื่องสั้นเรื่องอื่นๆ ในหนังสือ *สีกลับ โตเกียว เรื่องสั้น* เช่น สึกุอิ (Tsukui, 2007, p.13) อธิบายว่าประเด็นหลักของผลงานรวมเรื่องสั้นชุดนี้คือ “สายใยความสัมพันธ์ของครอบครัว” โฮริกุจิ (Horiguchi, 2013, p.74) กล่าวว่า “หากมองจากโครงสร้างของรวมเรื่องสั้นที่ให้เรื่อง “เราต่างท่องไปในความบังเอิญ”⁵ นำมาเป็นเรื่องแรกแล้ว รู้สึกว่าเรื่องสั้นอีกสี่เรื่องที่ตามมาจะกำหนดแนวทางการอ่านให้เป็นไปในทิศทางที่ว่า “เรื่องราวต่าง ๆ ถูกนำพามาด้วยความบังเอิญ” จากความบังเอิญต่าง ๆ นี้เองได้ร้อยเรียงผลงานเรื่องสั้นแต่ละเรื่องเข้าด้วยกัน” นอกจากนี้โฮริกุจิ (Horiguchi, 2013,

¹ การเรียกชื่อคนญี่ปุ่นในบทความนี้จะเรียกนามสกุล ขึ้นมาก่อนตามด้วยชื่อตัว อนึ่งการถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นของบทความนี้จะใช้ตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาญี่ปุ่นตามราชกิจจานุเบกษาเรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาเยอรมัน สเปน ญี่ปุ่นและมลายู ประกาศ ณ วันที่ 13 มีนาคม 2561

² ผลงานอีกสี่เรื่องได้แก่ 1. 「偶然の旅人」(เราต่างท่องไปในความบังเอิญ) 2. 「どこであれそれが見つかりそうな場所で」(ไม่ว่าแห่งไหน ที่น่าจะหลังนั้นพบ)

³ 『日々移動する腎臓のかたちをした石』(ก้อนหินรูปไตที่ขยับย้ายไปในแต่ละวัน) 4. 『品川猿』(ลิงชินชะวะ)

⁴ ชื่อเรื่องฉบับแปลภาษาอังกฤษคือ “Blind Willow, Sleeping Woman” ส่วนฉบับแปลภาษาไทยใช้ชื่อว่า “สีกลับ โตเกียว เรื่องสั้น”

⁵ ชื่อ “ชะจิ” ตลอดจนชื่อตัวละครอื่นๆ จะใช้การถอดเสียงตามฉบับแปลของ พีรวัฒน์ เสาวนธ์. (2556) “อ่าวฮานาเลอิ.” *สีกลับ โตเกียว เรื่องสั้น* สำนักพิมพ์กัมมะหยี่. กรุงเทพฯ เพื่อให้อ่านสอดคล้องกับส่วนที่อ้างอิงจากเนื้อเรื่อง

⁶ ชื่อเรื่องใช้ตามฉบับแปลภาษาไทย ส่วนชื่อเรื่องในภาษาญี่ปุ่นคือ 「偶然の旅人」

p.75) ได้อธิบายเพิ่มเติมในประเด็นที่สึกูอิได้กล่าวไว้ว่า สายใยความสัมพันธ์ปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้นจากการได้พบกับบุคคลที่สามโดยบังเอิญ ตัวละครเอกจะได้พูดคุยกับบุคคลเหล่านั้นและถูกทำให้เผชิญหน้ากับความเป็นจริงในเรื่องของความสัมพันธ์อันห่างเหินและภาวะวิกฤติที่ครอบครัวยิ่งจะกลายเป็นการได้เผชิญหน้ากับตัวตนที่แท้จริงของตนเองด้วย

นอกจากนี้อีกแนวทางการศึกษาหนึ่งคือการศึกษาเฉพาะเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น ยาบุโซเอ (Yabuzoe, 2019, p.139) ศึกษาเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” โดยดูจากประเด็นเรื่อง “การไว้ทุกข์” และ “การยอมรับ” ของตัวละครเซจิ สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรม “การไว้ทุกข์” เพื่อเป็นการยอมรับธรรมชาติของเซจิที่ได้เดินทางไปอ่าวฮานาเลอิตลอดระยะเวลา 10 ปีนั้น แสดงให้เห็นถึงความรักที่มีต่อบุตรชายของเธอ และจากการกระทำนี้ทำให้เห็นถึงเรื่อง “ลึกลับ” ปรากฏขึ้นมาหนึ่งเรื่อง นอกจากนี้ยาบุโซเอ (Yabuzoe, 2019, p.145) ยังได้กล่าวว่าเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” จบแบบโศกนาฏกรรม ประเด็นหลักของเรื่องน่าจะเป็น “ความรู้สึกค้างคา” “ความรู้สึกผิดหวัง” และ “การตัดใจ” ส่วนมียาวากิ (Miyawaki, 2021, p.34) มองว่าเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ต่างจากเรื่องสั้นเรื่องอื่น ๆ ในประเด็นที่ว่าด้วย ‘สงคราม’ จากงานของมียาวากิสรุปได้ว่าในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” มีการกล่าวถึงสงครามอยู่หลายตอน เช่น ตอนที่เธอไปรับศพบุตรชายของเธอ และได้พบกับตำรวจซึ่งเล่าเรื่องของมารดาของเข่าที่เสียชีวิตในสงคราม ซึ่งบทสนทนาในฉากนี้นอกจากจะเป็นการลอบประโลมเซจิแล้ว ยังมองได้ว่าเป็นการวิพากษ์วิจารณ์สงครามไปในตัวด้วย นอกจากนี้มียาวากิยังได้อธิบายอีกว่าช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องน่าจะอยู่ในช่วงทศวรรษที่ 90 ถึงครึ่งแรกของช่วงปี ค.ศ. 2000 ซึ่งตรงกับช่วงสงครามอ่าวเปอร์เซีย และได้สรุปว่า (Miyawaki, 2021, p.40) “มูรากามิใช้ฉากที่ฮาวายและพยายามเชื่อมโยง เรื่อง ‘การเสียชีวิตในสงคราม’ กับเรื่องการตายของบุตรชายเซจิ การดำเนินเรื่องในลักษณะเช่นนี้น่าจะมีจุดประสงค์เพื่อปลุกเร้าจิตสำนึกในเรื่องประวัติศาสตร์ของสงครามที่นับวันจะเลือนรางไปจากคนญี่ปุ่น”

เนื่องจากเป็นผลงานที่มีชื่อเสียงเรื่องหนึ่งของมูรากามิ ผลงานเรื่องนี้จึงถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ด้วยฟูจิชิโร (Fujishiro, 2021, p.49) ศึกษาภาพเพศสถานะในภาพยนตร์เรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ”⁶ สรุปได้ว่าเดิมทีเป็นที่ทราบกันดีว่าเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” เป็นเรื่องราวของผู้หญิง เพราะการเล่าเรื่องจะใช้การบรรยายภาพจากตัวละครเอกเซจิเป็นหลัก แต่ในภาพยนตร์จะให้น้ำหนักกับตัวละครเด็กหนุ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการสะท้อนถึงมุมมองอันจำกัดของตัวละครเซจิ ในภาพยนตร์จะเล่าเรื่องว่าเด็กหนุ่มสองคนที่เซจิพบที่ฮาวายเข้าใจเรื่องราวความเป็นมาและสถานการณ์ของเธอ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้ช่วยเหลือเธอไปโดยปริยาย และเนื่องจากผู้กำกับได้ใช้นักแสดงเด็กหนุ่มที่มีภาพลักษณ์ “แยงกี้” (ヤンキー)⁷ ผลที่ตามมาคือภาพยนตร์ “อ่าวฮานาเลอิ” ได้สะท้อนเห็นถึงเพศสถานะของผู้หญิงตามแนวอนุรักษ์นิยมของญี่ปุ่นที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของระบบปีตาธิปไตย

จะเห็นว่าแนวทางที่ศึกษามานี้จะให้น้ำหนักกับตัวละครเอกหญิงเซจิ กับเรื่องสายสัมพันธ์ในครอบครัว และเรื่องราวของเซจิกับสองเด็กหนุ่มที่เธอบังเอิญพบที่ฮาวาย แต่สำหรับผู้วิจัยมองว่ายังมีประเด็นที่น่าศึกษาเพิ่มเติมอีก โดยเฉพาะการใช้ชื่อเรื่องเป็นชื่อสถานที่ว่า “อ่าวฮานาเลอิ” ซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่ได้อยู่ในประเทศญี่ปุ่น อ่าวฮานาเลอิอยู่ทางตอนเหนือของเกาะคาไวอิ (Kauai) มลรัฐฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งหากพิจารณาเทียบกับชื่อเรื่อง ลึกลับ

⁶ ภาพยนตร์ออกฉายที่ประเทศญี่ปุ่นในวันที่ 19 ตุลาคม ค.ศ.2018 กำกับโดย มัตสึนากะ โคจิ (松永大司) ผู้ที่รับบทเป็นเซจิคือ โยชิตะ โย (吉田羊) ภาพยนตร์มีความยาว 97 นาที

⁷ หมายถึงกลุ่มเด็กหนุ่มเลือดร้อน มาจากคำว่า “Yankee” ซึ่งเป็นชาวอเมริกันฝ่ายเหนือในช่วงสงครามกลางเมือง สำหรับในประเทศญี่ปุ่นเริ่มปรากฏตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 60-70 เป็นการรวมตัวของกลุ่มเด็กหนุ่มเลือดร้อน มักมีเรื่องชกต่อยกันเป็นประจำ และชื่นชอบความเร็วโดยเฉพาะมอเตอร์ไซด์ การแต่งกายช่วงแรกมักสวมกางเกงขาโต เสื้อคลุมยาว บางครั้งก็จะมีสีสันชุดอาดาบดา และไว้ผมทรงเรจินท์ (regent hairstyle) ซึ่งหมายถึงการใส่หมวกในผม และมันวาวเป็นก้อนโตบนศีรษะ อย่างไรก็ตามก็ในญี่ปุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย เช่นในปัจจุบันแยงกี้จะแต่งตัวออกแนวฮิปปี้เสียมากกว่า

โตเกียว เรื่องสั้น ที่เรื่องราวต่างๆเกิดขึ้นในเมืองโตเกียวแล้ว⁸ ทำให้เป็นที่น่าสนใจว่าเหตุใดผู้เขียนจึงใช้สถานที่อื่นนอกประเทศญี่ปุ่นเป็นฉากสำคัญในเรื่องนี้⁹ และฉากในเรื่องนี้มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อตัวละครเอกอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาว่าการใช้พื้นที่ฉากอ่าวฮานาเลอิและภาพธรรมชาติในเรื่องมีความสัมพันธ์กับตัวละครเอกอย่างไร ตลอดจนศึกษาความหมายของการนำเสนอภาพชั่วตรงข้ามของธรรมชาติในเรื่องด้วย เพื่อเป็นการค้นหาประเด็นหลักของเรื่องและผู้เขียนต้องการนำเสนอ นอกจากนี้เพื่อให้เห็นการใช้ภาพธรรมชาติและภาพชั่วตรงข้ามของธรรมชาติของมูราคามิให้ชัดเจนขึ้น จะศึกษาเรื่อง “ไทยแลนด์” ซึ่งเป็นผลงานของมูราคามิเช่นเดียวกันเพิ่มเติม เนื่องจากเรื่อง “ไทยแลนด์” มีลักษณะตัวละครและโครงเรื่องคล้ายคลึงกับเรื่องอ่าวฮานาเลอิ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ตัวละครเอกเป็นผู้หญิงวัยกลางคน การมีโอกาสได้เดินทางไปยังต่างแดนและได้รับการเยียวยารักษาจิตใจ ณ ดินแดนแห่งนั้น

3. ขอบเขตของงานวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาผลงานเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” เป็นหลัก โดยจะวิเคราะห์การใช้ฉากเป็นอ่าวฮานาเลอิ ตลอดจนภาพธรรมชาติที่ถูกนำเสนอออกมาว่ามีความสัมพันธ์หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวตัวละครเอกอย่างไร อนึ่งข้อความภาษาญี่ปุ่นจากเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ใช้ต้นฉบับจาก 村上春樹 (2014) 『東京奇譚集』 東京：新潮社

4. บทวิเคราะห์

4.1 การใช้ภาพอ่าวฮานาเลอิเชื่อมโยงกับภาพธรรมชาติ

ชะจิหญิงวัยกลางคนได้เดินทางไปอ่าวฮานาเลอิเนื่องจากได้รับแจ้งข่าวการเสียชีวิตของบุตรชายคนเดียวของเธอจากสถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่น ณ กรุงโฮโนลูลู ว่าเขา “โดนฉลามเล่นงานเสียชีวิตที่อ่าวฮานาเลอิตอนอายุสิบเก้าปี” (น.36) (「サチの息子は十九歳のときに、ハナレイ湾で大きな鯨に襲われて死んだ。」) (P.53) เธอรีบรุดไปที่นั่นเพื่อยืนยันว่าศพชายหนุ่มที่ถูกฉลามกัดขาด้านขวาขาดเป็นบุตรชายของเธอหรือไม่ เมื่อเธอเดินทางไปถึงสถานีตำรวจบนเกาะคาอูอิ ที่นั่นเธอได้พบกับชะกะตะตำรวจเชื้อสายชาวญี่ปุ่นผู้ซึ่งนำเธอไปดูร่างบุตรชายของเธอ เมื่อได้พูดคุยกับชะกะตะเรื่องการจัดการศพของบุตรชายและสอบถามเขาเกี่ยวกับสถานที่ที่บุตรชายของเธอเสียชีวิตตลอดจนที่พักของเขาแล้ว ชะกะตะได้กล่าวกับชะจิว่า

・ 「『私からひとつ、あなたに個人的にお願いがあります』とサカタという初老の警官は別れ際にサチに言った。『ここカウアイ島では、自然がしばしば人の命を奪います。ごらんのようにこの自然はまことに美しいものですが、同時に時として荒々しく、致命的なものともなります。私たちはそういう可能性とともに、ここで生活しています。息子さんのことはとてもお気の毒に思います。心から同情します。しかしどうか今回のことで、この私たちの島を恨んだり、憎んだりしないでいただきたいのです。あ

⁸ เรื่องสั้นเรื่องอื่นๆที่เหลือ จะมีการระบุชัดเจนว่าอยู่ในเมืองโตเกียว แม้ว่าเรื่อง “เราต่างท่องไปในความบังเอิญ” ในตอนแรกผู้เขียนจะเล่าถึงประสบการณ์ของตัวเองที่ประเทศสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่เนื้อเรื่องหลักของตัวละครจะอยู่ที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น หรือเรื่อง “ลิ่งซินะวะวะ” เองก็ตามที่ใช้ชื่อย่านสำคัญคือชินะวะวะ (品川) ในเมืองโตเกียวเช่นกัน

⁹ แม้ว่าตอนท้ายของเรื่องจะได้เจอกับ “นายมะขามช่อเดียว” อีกครั้งที่ “ร้านสตาร์บัคส์ใกล้สถานีรถไฟใต้ดินรูปปงจิง” แต่เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเสียชีวิตของบุตรชายชะจิ หรือการเดินทางไปฮาวายทุกๆปีของชะจิ รวมถึงการได้พบเด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคนแล้วแต่เกิดที่อ่าวฮานาเลอิเป็นหลัก

なたにしてみれば勝手な言い分に聞こえるかもしれません。しかしそれが私からのお願いです。』」 (P.58) (คำแปล : “ผมมีเรื่องหนึ่งอยากจะขอร้องคุณเป็นการส่วนตัวครับ” ตำรวจวัยกลางคนที่ชื่อ ซะกะตะกล่าวกับซะจิก่อนจาก “ที่เกาะคาว่าอินี้ ธรรมชาติคร่าชีวิตคนบ่อยครั้ง ธรรมชาติของที่นี่งดงามอย่างที่เราเห็น แต่ในขณะเดียวกัน บางครั้งมันก็บ้าคลั่งจนทำให้ถึงแก่ความตายได้ พวกเราใช้ชีวิตที่นี้ร่วมกับความเป็นไปไม่ได้ที่นั่นครับ เรื่องลูกชายของคุณผมขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ผมรู้สึกสงสารจับใจ แต่ไม่ว่ายังไง ก็ไม่ยากให้คุณเคียดแค้นชิงชังเกาะของพวกเราเพราะเหตุการณ์นี้ สำหรับคุณแล้วอาจฟังดูเหมือนข้ออ้างที่เห็นแก่ตัว แต่นี่คือคำขอ ร้องจากผมครับ” (น.40)

ในช่วงแรกของเรื่องที่มีการระบุถึงความตายของบุตรชายของซะจิที่อ่าวฮานาเลอิ เกาะคาว่าอิ สามารถตีความได้ว่ามีการใช้ฉากอ่าวฮานาเลอิเชื่อมโยงกับภาพธรรมชาติ และยังสะท้อนถึงภาพชั่วตรงข้ามของธรรมชาติด้วย กล่าวคือ ในด้านหนึ่งแม้ว่าจะมีความงดงามเพียงไรแต่ในอีกด้านหนึ่งกลับแฝงไปด้วยความน่ากลัว ความรุนแรง รวมถึงอาณาภาพของการทำลายล้างและสื่อถึงภาพความตาย และยังคงกล่าวได้ว่าเป็นสถานที่ที่ห่างไกลจากโลกของความเป็นจริง และการใช้ชีวิตประจำวันในเมืองหลวงใหญ่อย่างโตเกียว ในเรื่องสั้น “อ่าวฮานาเลอิ” นี้ มูราคามิได้ให้ตัวละครซะจิออกจากพื้นที่ของโลกแห่งชีวิตประจำวันไปยังสถานที่ที่ห่างไกลจากเมืองหลวงโตเกียว ซึ่งจุดนี้จะแตกต่างไปจากเรื่องสั้นเรื่องอื่น ๆ ที่เหตุการณ์ในเรื่องล้วนแล้วแต่ดำเนินไปในเมืองหลวงโตเกียว แต่ในเรื่องนี้เหตุการณ์สำคัญ ๆ ต่าง ๆ ล้วนเกิดขึ้นที่บริเวณอ่าวฮานาเลอิ การใช้ฉากในลักษณะเช่นนี้อาจเป็นการสร้างบรรยากาศให้กับเนื้อเรื่องว่าอาจจะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันหรือเหตุการณ์ชวนพิศวงเหนือจริงเกิดขึ้นได้ นอกจากนี้ยังพบการบรรยายภาพความโหดร้ายของธรรมชาติในตอนต้นเรื่องอีกแห่ง ซึ่งสอดคล้องกับสภาพจิตใจอันหดหู่ของซะจิที่กำลังอยู่ในความโศกเศร้าได้เป็นอย่างดี ซะจิขับรถไปยังอ่าวฮานาเลอิหลังจากทำพิธีฌาปนกิจบุตรชายเรียบร้อยแล้ว ในฉากนี้มีการบรรยายภาพทิวทัศน์รอบ ๆ ตัวเธอว่า 「数年前に襲った巨大な台風のおかげで、島の樹木のほとんどは、大きく変形するほどの打撃を受けていた。屋根を吹き飛ばされた木造家屋のあともいくつか目にした。山のかたちが変わっているところもあった。自然が厳しい環境なのだ。」 (P.60) คำแปล : ความรุนแรงของพายุลูกใหญ่ที่เข้ามากระหน่ำเมื่อหลายปีที่แล้ว ทำให้ต้นไม้บนเกาะแทบทั้งหมดโดนซัดจนเปลี่ยนรูปร่างไปอย่างมาก และยังมีร่องรอยของบ้านไม้ที่ถูกพัดจนหลังคาปลิวอีกหลายหลังให้เห็น ภูเขาบางแห่งถึงกลับเปลี่ยนรูปร่างไป เป็นสภาพแวดล้อมที่แสดงถึงความโหดร้ายของธรรมชาติ”) (น.41) จากข้อความข้างต้น อาจสรุปได้ว่าในตอนแรกของเรื่องภาพของอ่าวฮานาเลอิซึ่งสื่อถึงสถานที่ที่เต็มไปด้วยธรรมชาติได้ถูกบรรยายผ่านมุมมองของซะจิว่า เป็นสถานที่ที่แสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของธรรมชาติ กระนั้นก็เป็นสถานที่ที่ทำให้เธอได้อยู่กับตัวเองไว้ซึ่งพ้นจากการจากโลกของความเป็นจริงดังที่กล่าวว่า 「重みを持つ過去は、どこかにあつけなく消え失せてしまったし、将来はずっと遠い、うす暗いところにあつた。どちらの時制も、今の彼女とはほとんどつながりをもっていなかった。彼女は現在という常に移行する時間性の中に座り込んで、(略)」 (P.61) (คำแปล : อดีตอันหนักอึ้งอันตราธานหายไปอย่างง่ายตาย อนาคตอยู่ในที่อันมืดสลัวห่างไกลสุดกู่ ไม่ว่าจะกาลเวลาฝ่ายใดก็แทบไม่เกี่ยวข้องกับตัวเธอในขณะนี้ เธอนั่งอยู่ในกาลเวลาอันเคลื่อนไหวเป็นนิจซึ่งเรียกว่าปัจจุบัน (ย่อ)) (น.42) ในขณะนี้ซะจิต้องการ “เวลา” ในการเยียวยาจิตใจและกลับไปเป็นตัวของตัวเอง หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ ต่อมาซะจิได้เห็นทางมาที่ฮานาเลอิทุกปีก็ก่อนวันครบรอบวันตายของบุตรชายตนเอง และทำเช่นนั้นซ้ำ ๆ มาเป็นเวลากว่าสิบปี

4.2 การได้พบกับเด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นทั้งสอง

4.2.1 การได้แสดงบทบาทของ “แม่” อีกครั้ง

หลังจากบุตรชายได้เสียชีวิตไป ชะจิได้เดินทางไปเที่ยวอ่าวฮานาเลอิทุกปีเป็นระยะเวลาประมาณ 10 ปี จนเกิดเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงมุมมองของเธอนั้นก็คือ การได้พบเห็น “เด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคนกำลังโบกรถ” (น.45) (「ヒッチハイクをしている日本人の若者二人」)(P.64) เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีการระบุชื่อของเด็กหนุ่มทั้งสองคนนั้นจนจบเรื่อง ทั้งคู่ถูกบรรยายเพียงแค่ว่า “คนหนึ่งตัวสูงผอมแก้งก้าง อีกคนหนึ่งอ้วนเตี้ยเป็นมะขามข้อเดียว” (น.45) (「一人は背が高くひよろひよろして、もう一人はずんぐりしていた。」)(P.64) อาจเป็นเพราะเห็นว่าเป็นคนญี่ปุ่นเหมือนกันและเด็กหนุ่มทั้งสองมีที่ท่า “เก๋ ๆ กัง ๆ” ชะจิจึงตัดสินใจรับทั้งสองขึ้นรถของตัวเอง เมื่อได้พูดคุยกับทั้งสองแล้ว ชะจิจึงทราบว่าทั้งสองตั้งใจจะไปเล่นกระดานโต้คลื่นที่อ่าวฮานาเลอิ จากความบังเอิญในเรื่องจุดหมายปลายทางและวัตถุประสงค์ในการมาของเด็กหนุ่มสองคนนั้นซึ่งเหมือนกับบุตรชายของตน อาจกล่าวได้ว่าการมาถึงของเด็กหนุ่มทั้งสองกระตุ้นให้ชะจิทวนระลึกถึงบุตรชายตนเองอีกครั้ง ตั้งแต่การพบกันครั้งแรกระหว่างชะจิกับเด็กหนุ่มทั้งสองที่อ่าวฮานาเลอิ จนกระทั่งชะจิได้พบกับนาย “มะขามข้อเดียว” อีกครั้งที่โตเกียว เธอไม่เคยแพร่พรายเรื่องบุตรชายของเธอหรือแม้กระทั่งจุดประสงค์การเดินทางมาที่อ่าวฮานาเลอิให้เด็กหนุ่มทั้งสองได้ล่วงรู้เลย นอกจากนี้อีกสิ่งที่ย้ำเตือนให้เห็นถึงอายุของเด็กหนุ่มทั้งสองที่ไล่เลี่ยกับบุตรชายของตนสามารถพบได้จากคำบรรยายที่กล่าวไว้ว่า

- 「『ほらね、そういうとこ、やっぱダンカイっすよ』とずんぐりが言った。『すぐにムキになるとこなんか、うちの母親そっくりだもんな。』(P.70)(คำแปล: “เห็นไหมล่ะ อย่างที่บอกเลย คนยุคบูมจริงๆ ด้วย” นายมะขามข้อเดียวว่า “ฉุนเฉียวง่ายเหมือนแม่ผมไม่มีผิด” (น.49)

“คนยุคบูม” ในที่นี้หมายถึง 団塊の世代 หมายถึงคนที่เกิดในช่วงปี ค.ศ. 1947 (ปีโชวะที่ 22) ถึงปี ค.ศ. 1949 (ปีโชวะที่ 24) ซึ่งมีประมาณ 8,100,000 คน ในประเทศญี่ปุ่น คนที่เกิดในช่วงนี้ในภาษาญี่ปุ่นจะเรียกว่า 「第一次ベビーブーム世代」 (เบบี้บูมรุ่นที่ 1) จะเห็นได้ว่าชะจิมียุ่รุ่นราวคราวเดียวกับแม่ของเด็กหนุ่ม อาจจะเป็นเพราะเด็กหนุ่มทั้งสองมีอายุไล่เลี่ยกับบุตรชายของตน และที่ท่าของพวกเขาก็ “เก๋ ๆ กัง ๆ” (頼りなさそう) หรือ “ชื่อบื้อไม่รู้จะไรสักอย่าง” (なんにも知らないぼけっとしたのが) แถมยังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และไม่ประสีเกี่ยวกับเรื่องของฮาวาย ชะจิจึงยื่นมือเข้าช่วยเหลือพวกเขาหลายอย่างเช่น

- การจัดแจงเรื่องที่พักให้

- 「サチは自分の泊まっているコテージのマネージャーに話をして、二人のために部屋をみつけてもらった。彼女の紹介ということで、週ぎめの料金をかなり安くしてくれた。」(P.71) (คำแปล: ชะจิกุญแจกับผู้จัดการของบังกะโลที่เธอพักให้ช่วยหาห้องพักรักษาสำหรับสองคนเนื่องจากเธอเป็นคนช่วยแนะนำ ทางบังกะโลจึงลดราคาที่พักต่อสัปดาห์ให้ถูกลงมาก) (น.49)

- การช่วยจัดหากระดานโต้คลื่นให้

- 「サチはマネージャに、どこか安い中古のサーフボードを売っているところはないかと尋ねてみた。マネージャは店を教えてくださいました。」(P.72)(คำแปล: ชะจิลองถามผู้จัดการดูว่ามีที่ไหนขายกระดานโต้คลื่นมือสองราคาถูกบ้างไหม ผู้จัดการช่วยบอกร้านให้) (น.50)

- การตักเตือนเรื่องยาเสพติด

- 「『あんたたちみたいな、なんにも知らないぼけっとしたのが、そいつらのい

いカモになるのよ』とサチは言った。『アイスってのはね、ハワイに蔓延しているハードなドラッグで、私も詳しいことは知らないけど、覚醒剤の結晶みたいなもの。安くて簡単で、いい気持ちになるけど、一回はまりこんだらあとは死ぬしかない。』」(P.69) (คำแปล : “พวกซื่อป้อไม่รู้จะรู้สึกอย่างไรแบบพวกเธอ เป็นเหมือนหนูมาให้พวกมันเช็ดเลยนะ” ซะจิว่า “ยาไอซ์นะ เป็นยาเสพติดร้ายแรงที่กำลังระบาดในฮาวาย ฉันก็ไม่ค่อยรู้รายละเอียด แต่มันเหมือนยาก่อมประสาทที่เป็นผลึก ราคาถูกและหาง่าย แต่ถ้าเกิดติดขึ้นมาก็ถึงตายได้เลย”) (น.48)

จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าซะจิได้ช่วยเหลือเด็กหนุ่มทั้งสองในเรื่องต่าง ๆ เพื่อให้ทั้งคู่ได้เล่นกระดานโต้คลื่นที่อ่าวฮานาเลอิตามที่พวกเขาตั้งใจได้ เมื่อพิจารณาถึงอายุของซะจิจับเด็กหนุ่มทั้งสอง พฤติกรรมที่เป็นธรรมชาติช่วยเหลือพวกเขา ตลอดจนวิธีการพูดที่ตรงไปตรงมา และกล้าที่จะสั่งสอนเด็กหนุ่มทั้งสองแม้ว่าจะเป็นคนที่ไม่พบเจอกันเป็นครั้งแรก อาจวิเคราะห์ได้ว่าจากการที่ได้พบเด็กหนุ่มสองคนนี้ได้เปิดโอกาสให้ซะจิได้แสดงบทบาท และได้ยืนยันความเป็น “แม่” ของตัวเธอเองอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นบทบาทที่เธอควรจะปฏิบัติต่อบุตรชายของเธอเอง แต่เธอได้ล้มเหลวที่จะทำสิ่งนี้ในอดีต ดังที่เธอก็รู้ตัวดีว่า “ฉันคงจะตามใจเด็กคนนั้นจนเสียคน” (น.57) (「私はたぶんあの子をスポイルしてしまったのだろう」)(P.81) ซึ่งจะเห็นได้ว่าบทบรรยายเกี่ยวกับเรื่องบุตรชายของเธอนั้น จะเป็นในลักษณะที่ซะจิจะวิพากษ์วิจารณ์ต่อบุตรชายของเธอ และแทบจะไม่พบบทบรรยายที่กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูบุตรในฐานะ “แม่” ของซะจิเท่าที่ควร โดยซะจิได้ยกข้ออ้างที่ว่า “น่าจะต้องเลี้ยงอย่างเข้มงวดกว่านี้ กระนั้นเธอเองก็ไม่รู้ว่าในทางปฏิบัติจริง ๆ จะต้องเข้มงวดอย่างไร งานของเธอยุ่งเหลือเกิน แล้วไม่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กผู้ชายทั้งเรื่องร่างกายและจิตใจด้วย” (น.57) (「もっと厳しく育てるべきだったのかも知れない。でもだからといって、具体的にどのように厳しくすればよかったのか、彼女にはわからない。仕事が忙しすぎたし、男の子の心理や身体についてまったく知識がなかった。」) (P.81) ดังนั้นการได้พบเด็กหนุ่มทั้งสองได้ทำให้ซะจิได้ตระหนักรู้ในสิ่งที่เธอขาดหายไป นอกจากนี้การมองเห็นเด็กหนุ่มสองคนนี้ได้ซ้อนทับกับภาพบุตรชายของตนได้ถูกบรรยายไว้อย่างชัดเจนอีกแห่งตอนที่ซะจิได้ไปเห็นตอนเด็กหนุ่มสองคนเล่นกระดานโต้คลื่นในระหว่างที่เธอนั่งเล่นอยู่ที่ชายหาด

• 「翌の朝、サチがいつものように砂浜に座って海を眺めていると、その日本人の若い二人組がやってきて、サーフィンを始めた。いかにも頼りなさそうな見かけに比べて、二人のサーフィンの腕は確かだった。(略)目が明るく輝き、自信に満ちていた。弱々しいところはまったくない。きっと学校の勉強なんかしないで、波乗りにも明け暮れているのだろう。彼女が死んでしまった息子がかつてそうであったように。」(P.72-73) (คำแปล : วันรุ่งขึ้น ซะจินั่งที่ชายหาดจ้องมองทะเลเหมือนอย่างเคย ชายหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคนก็มาและเริ่มเล่นกระดานโต้คลื่น เมื่อเทียบกับบุคลิกภายนอกที่ดูไม่ค่อยเอาไหนแล้ว ฝีมือการโต้คลื่นของทั้งคู่ถือว่าดีทีเดียว (ย่อ) ดวงตาสดใสเป็นประกายเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ไม่มีความอ่อนล้าแม้แต่น้อย คงเป็นเพราะเอาแต่โต้คลื่นทั้งวันทั้งคืนไม่รำเรียนหนังสือ เหมือนอย่างที่เคยหนึ่งลูกชายที่ตายไปก็เคยเป็น) (น.50-51)

การมองภาพเด็กหนุ่มสองคนในขณะที่เล่นกระดานโต้คลื่นซ้อนทับกับลูกชายตนเองในฉากนี้ ทำให้ซะจิได้เห็นอีกด้านหนึ่งของเด็กหนุ่มสองคนนี้ กล่าวคือจากที่ซะจิเห็นว่าพวกเขา “ไม่เอาไหน” แต่เด็กหนุ่มทั้งสองกลับมีความสามารถในการเล่นกระดานโต้คลื่นและดูมีความสุขในสิ่งที่พวกเขาทำ การจ้องมองพวกเขาในอีกนัยหนึ่งก็เหมือนกับการได้จ้องมองบุตรชายตนเองอีกครั้ง เด็กหนุ่มสองคนนี้นอกจากจะปรากฏตัวเพื่อให้ซะจิได้แสดงบทบาทความเป็น

“แม่” แล้ว ยังช่วยให้ชะจิได้เรียนรู้และเข้าใจบุตรชายของตนได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

4.2.2 การได้ค้นพบและยอมรับตัวตนที่แท้จริง

ดังที่ได้อธิบายไปในส่วนหน้าแล้วว่า การได้พบกับเด็กหนุ่มสองคนนี้ได้ นำพาเอาการเปลี่ยนแปลงมาสู่ชะจิ ซึ่งแต่เดิมทีเวลาที่เธอมาเยือนอ่าวฮานาเลอิ เธอจะทำเพียงแค่นั่งเล่นที่ชายหาด ฝ้ามองดูเหล่านักเล่นกระดานโต้คลื่น ปล่อยให้เวลาให้ผ่านพ้นไปโดยไม่ทำอะไรอย่างอื่น เพื่อให้เวลาเยียวยาจิตใจของเธอ แต่ภายหลังจากการได้พบเด็กหนุ่มสองคนนี้แล้ว ทำให้ชะจิได้ทวนรำลึกและพิจารณาถึงเรื่องราวของบุตรชายตนเองอีกครั้ง ซึ่งขณะที่เธอได้คิดทบทวนเกี่ยวกับบุตรชายของเธอ ในอีกแง่หนึ่งชะจิก็ได้คิดทบทวนเรื่องราวในช่วงวัยรุ่นของตนเองไปพร้อมกันด้วย ในขณะที่บุตรชายของเธอชอบการเล่นกระดานโต้คลื่นเป็นชีวิตจิตใจ ชะจิเองก็รักการเล่นเปียโนมาตั้งแต่ชั้นมัธยมปลาย เธอมีพรสวรรค์ในการเล่นเปียโน กล่าวได้ว่าหากเธอได้ยื่นทำนองเพลงนั้น ๆ เพียงครั้งเดียว เธอก็สามารถ “แปรเปลี่ยนให้ไปอยู่บนคีย์บอร์ดได้” แต่เธอมีปัญหาอยู่ตรงที่ว่า เธอไม่สามารถสร้างสรรคงานดนตรีที่เป็นของตัวเองได้ สิ่งที่เราทำได้คือ การเล่นเลียนแบบเพลงต้นฉบับได้อย่างแม่นยำเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เธอจึงเป็นนักเปียโนมืออาชีพไม่ได้ ดังนั้นเมื่อสำเร็จชั้นมัธยมปลายเธอจึงตัดสินใจไปเรียนการทำอาหารแทน เพราะเธอไม่มีสิ่งอื่นที่อยากทำเป็นพิเศษ และเพราะ “พ่อทำกิจการร้านอาหาร” และเธอคิดจะเป็นผู้สืบทอดกิจการร้านต่อไป เธอจึงตัดสินใจไปเมืองชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้ง ๆ ที่ชิคาโกไม่ใช่เมืองที่มีชื่อเสียงในด้านการทำอาหาร แต่เหตุผลที่เธอเลือกไปที่นั่นก็เพราะเธอมีญาติอาศัยอยู่ที่พร้อมจะรับประกันให้เธอ แต่สุดท้ายเมื่อเพื่อนของเธอชักชวนให้ไปเล่นเปียโนในบาร์ย่านดาวนทาวน์ และเป็นงานที่มักจะได้ทิปก้อนโตอยู่เสมอ ในที่สุดชะจิก็เลิกเรียนทำอาหารและเลือกที่จะเล่นเปียโนแทน จากเหตุการณ์ในอดีตของชะจิเห็นได้ถึง การล้มเลิกความตั้งใจอย่างง่ายดายและไม่สามารถทำสิ่งที่ตั้งใจไว้จนสำเร็จได้ สุดท้ายเธอถูกส่งตัวกลับประเทศญี่ปุ่นเนื่องจากเป็นแรงงานผิดกฎหมาย เมื่อกลับถึงญี่ปุ่นเธอก็ได้ยึดอาชีพนักเล่นเปียโน เก็บหอมรอมริบจนกระทั่งเปิดกิจการบาร์เปียโนของตนเองที่ย่านรปปงิงได้ จะเห็นได้ว่าในที่สุดชะจิก็ไม่ได้ทำตามที่ตนเองเคยคิดเอาไว้ นั่นก็คือ การสืบทอดกิจการร้านต่อจากบิดา แต่เธอเลือกทำในสิ่งที่ตนเองชอบและถนัด คือการเล่นเปียโนแทน นอกจากนี้การแต่งงานกับสามีนักดนตรีแจ๊สที่อายุน้อยกว่าหนึ่งปี ผู้มีนิสัย “กักขะ” และมักจะทำร้ายร่างกายเธออยู่เนือง ๆ ทั้ง ๆ ที่ทุกคนต่างคัดค้านการแต่งงานในครั้งนี้แล้ว สะท้อนภาพวัยสาวของชะจิที่เลือกทำในสิ่งที่ตนเองชอบโดยไม่สนใจคนรอบข้าง ทำอะไรไม่เป็นชิ้นเป็นอันนอกจากการเล่นเปียโนและน่าจะเป็นเด็กหัวดีที่คอยแต่จะสร้างปัญหาให้กับบิดามารดาของตนเองพอสมควร

เมื่อชะจิลองย้อนทบทวนเรื่องลูกชายอีกครั้ง บทบรรยายที่ออกมาจะไม่ได้เป็นลักษณะการแสดงความรู้สึก อาลัยอาวรณ์จากแม่สู่ลูก แต่จะเป็นการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์บุตรชายของตนเหมือนเป็นมุมมองของบุคคลที่สาม เสียมากกว่า แน่แน่นอนว่าชะจิรักบุตรชายของตน แต่ถ้าหากไม่ใช่บุตรชายของตนแล้ว เธอเลือกที่จะไม่เข้าไปใกล้เขา เธอ มองว่าเขา “ทั้งเอาแต่ใจ ใจดีไม่เคยจดจ่อกับสิ่งใด จัดการสิ่งที่ทำอยู่ในสำเร็จลุล่วงไม่ได้ (ย่อ) สิ่งทั้งหมดเขาก็มีเพียงการเล่นกระดานโต้คลื่น” (น.57) (「わがままで、集中力がなく、やりかけたことを成し遂げることができない。(略) 多少なりとも身を入れてやっていたのはサーフィンだけだったわ、」) (P.80) ซึ่งนิสัยที่เธอได้วิจารณ์ตัวลูกชายในฉากนี้ อาจกล่าวได้ว่าได้ซ้อนทับกับภาพเธอในช่วงวัยรุ่น เช่นเดียวกัน ทั้งคู่มีความเหมือนกันในด้านที่จะทำแต่ในสิ่งที่ตนชื่นชอบโดยไม่สนใจคนรอบข้าง เธอมีความสุขกับการเล่นเปียโนเฉกเช่นเดียวกับการที่บุตรชายมีความสุขกับการเล่นกระดานโต้คลื่น ดังที่ชะจิได้ข้อสรุปว่า “อย่างนี้สินะที่เรียกว่าสายเลือดเดียวกัน” (น.53) (「私だって若いときには似たようなことをしてたんだ」) (P.80) และด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่มีสิทธิตำหนิเขา มิยาวากิ (Miyawaki, 2021, p.36) ได้อธิบายเกี่ยวกับการ

ที่ชะงิจนวนึกถึงอดีตของตนเองว่า “นั่นเป็นการทำให้ชะงิจเกิดความรู้สึกเหมือนกับการได้เฟื่องมองตนเองอีกครั้ง อาจคิดได้ว่าเธอกำลังเฟื่องมองตัวตนของเธอเองที่เธอไม่สามารถทำให้ใจให้ชอบได้ เนื่องจากเขาเป็นลูกในไส้ของเธอเอง แน่نونเขาเป็นอีกร่างหนึ่งของเธอ ในกรณีที่เฟื่องมองในฐานะมนุษย์ที่มีนิสัยเฉพาะติดตัวแต่ละคน แน่نونว่าเธออาจจะได้ค้นพบกับส่วนที่เป็นความจริงในนั้นที่ตนเองพยายามจะหลบหนีตลอดเวลา ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถทำให้ใจให้รักเขาได้ และไม่สามารถยอมรับในตัวตนที่เขาเป็นได้” ดังที่มีียวากิได้กล่าวเอาไว้ ในส่วนนี้จึงอาจสรุปได้ว่าการได้ทวนคิดถึงเรื่องราวของตนเองรวมทั้งบุตรชายอีกครั้ง ทำให้ชะงิจได้ค้นพบ “ตัวตน” ที่แท้จริงของเธอ การก้าวมารับบทแม่ของชะงิจทำให้ชะงิจได้เข้าใจจิตใจของบิดามารดาตัวเองที่มีต่อการกระทำของเธอในอดีต และยังทำให้เธอเข้าใจบุตรชายของเธอมากขึ้นด้วย ซึ่งถ้าหากเธอไม่ได้พบกับ “นายโยง” และ “นายมะขามข้อเดียว” มากระตุ้นจิตสำนึกเรื่องบุตรชายของเธอแล้ว ชะงิจน่าจะยังคงใช้ชีวิตแบบเดิมคือการมาที่อ่าวฮานาเลอิ จมดิ่งอยู่ในความเศร้าและความทุกข์ ทำได้แต่นั่งชมผู้คนเล่นกระดานโต้คลื่น ปล่อยให้ผ่านไปเรื่อยๆ เป็นได้

เกี่ยวกับประเด็นนี้ โย (Yoo, 2014, p.229) ได้กล่าวว่า “ชะงิจได้เห็นภาพเงาของบุตรชายที่เสียชีวิตไปในตัวของ ‘นายมะขามข้อเดียว’ คำพูดของนายมะขามข้อเดียวที่กล่าวว่า ‘คุณป้าก็พยายามเข้านะครับ’¹⁰ เป็นเหมือนคำพูดให้กำลังใจแทนบุตรชายที่เสียชีวิตไป ‘ความปรารถนาของหัวใจ’ ที่กินระยะเวลายาวนานถึง 10 ปี ที่ต้องการจะแก้ไขความขัดแย้งกับบุตรชายของตนนั้น ได้ทำให้เกิด ‘เรื่องบังเอิญอันน่าเหลือเชื่อ’ นั่นก็คือการได้พบกับ ‘นายมะขามข้อเดียว’ ที่มาบอกกล่าวแทนภาพเงาของบุตรชายตนเอง” จากคำอธิบายของโยจะเห็นได้ว่า โยให้น้ำหนักในตอนท้ายของเรื่องซึ่งชะงิจได้บังเอิญพบกับ “นายมะขามข้อเดียว” อีกครั้งที่โตเกียว แต่สำหรับผู้วิจัยคิดว่า ‘เรื่องบังเอิญอันน่าเหลือเชื่อ’ ที่เกิดขึ้นกับชะงิจ คือการได้พบกับทั้ง “นายโยง” และ “นายมะขามข้อเดียว” ที่อ่าวฮานาเลอิเสียมากกว่า ดังที่ได้กล่าวไปในตอนต้นว่า ผลงานรวมเรื่องสั้นของมูราคามิเล่มนี้ใช้ชื่อภาษาไทยว่า *ลึกลับ โตเกียว เรื่องสั้น* ส่วนชื่อหนังสือในภาษาญี่ปุ่นคือ 『東京奇譚集』 ซึ่งคำว่า “奇譚” (Kitan) มีความหมายว่า “เรื่องลึกลับพิศวง” ในเรื่องสั้นแต่ละเรื่องจะมีกลิ่นอายของความเหนือจริง หรือความ “บังเอิญ”¹¹ ยากแก่การอธิบายเกิดขึ้นซึ่งโยได้อธิบายถึงส่วนที่แสดงความเหนือจริงตรงจากที่ “นายมะขามข้อเดียว” สอบถามชะงิจว่า “ช่วงที่คุณบ๊ออยู่ที่นี้เคยเห็นนักโต้คลื่นญี่ปุ่นขาเดียวบ้างหรือเปล่าครับ?” (น.61) (「お婆さん、ここで片脚の日本人のサーフって見ました」) (P.87) โยได้กล่าวเกี่ยวกับส่วนนี้ว่า “การปรากฏของวิญญาณหากมองดูผิวเผินแล้วน่าจะเป็นส่วนประกอบทำให้เกิดบรรยากาศ “เรื่องลึกลับพิศวง” แต่การเกิดขึ้นของ “เรื่องลึกลับพิศวง” ในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” นั้นน่าจะเป็นผลพวงมาจากความปรารถนาของมนุษย์โดยที่ไม่รู้ตัวมากกว่า” (Yoo, 2014, p.229) เช่นเดียวกับโยมีผู้อ่านส่วนใหญ่มองว่าฉากการสอบถามถึงวิญญาณนักโต้คลื่นญี่ปุ่นขาเดียว เป็นส่วนสร้างบรรยากาศ “เรื่องลึกลับพิศวง” แต่สำหรับผู้วิจัยแล้วคิดว่า “เรื่องลึกลับพิศวง” ในเรื่องนี้ น่าจะเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ตลใจชะงิจในขณะที่ขับรถผ่านเด็กหนุ่มทั้งคู่ไปในตอนแรก แต่สุดท้าย “แต่ไปไม่ได้โลกก็เปลี่ยนใจรถกลับ” (น.45) (「しまらく進んでから思い直し、方向転換して戻った。」) (P.65) และเป็นการได้พบกับเด็กหนุ่มสองคนนี้ ซึ่งมีลักษณะคล้ายลูกชายของเธอเสียมากกว่า อีกประเด็นที่คิดว่าไม่ควรมองข้ามก็คือเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นที่อ่าวฮานาเลอิ อันเป็นสถานที่ที่รายล้อมไปด้วยธรรมชาติห่างไกลจากชีวิตประจำวัน และเป็นสถานที่ที่เอื้อให้ชะงิจ

¹⁰ เป็นคำพูดในตอนท้ายเรื่อง เป็นตอนที่ชะงิจได้พบกับ “นายมะขามข้อเดียว” แปรเดือนภายหลังจากเดินทางกลับจากอ่าวฮานาเลอิ ขณะหลบฝนภายในร้านสตาร์บัคส์ใกล้สถานีรถไฟใต้ดินรปปงงิ ในบทความของโย (2014) จะอธิบายโดยใช้สำนวนว่า “頑張ってください” ซึ่งมีความหมายว่า “พยายามเข้านะ” มาจากในตัวเนื้อเรื่องซึ่งเขียนว่า 「お婆さんもがんばってください」 (P.93) แต่ในฉบับแปลจะแปลว่า “คุณป้าก็เหมือนกินนะครับ” (น.66) ซึ่งข้อความส่วนนี้หากใช้ตามฉบับแปลเกรงว่าผู้อ่านจะเข้าใจได้ยาก ผู้วิจัยจึงขอแปลโดยอิงจากข้อความในบทความของโยแทน

¹¹ ตัวอย่างเช่น เรื่อง “เราต่างท่องไปในความบังเอิญ” (『偶然の旅人』) จะเห็นได้จากชื่อเรื่องมีการใช้คำว่า “偶然” ซึ่งมีความหมายว่า “เหตุบังเอิญ” รวมทั้งมูราคามิยังได้เล่าเรื่อง เหตุการณ์บังเอิญอัน “น่าประหลาดใจ” ที่เกิดขึ้นกับตัวเองในขณะที่เขาได้ไปเป็น “นักเขียนประจำสถานี” ณ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ประเทศสหรัฐอเมริกาในตอนต้นของเนื้อเรื่องด้วย หรือในเรื่อง “ลิ่งซินะวะวะ” (『品川猿』) ที่มีการสร้างตัวละครลิงที่พูดภาษามนุษย์ได้ เป็นต้น

ได้มีเวลาหยุดพักอยู่กับตัวเอง ได้คิดทบทวนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถ้าหากเป็นเมืองหลวงโตเกียวที่มีภาพจน์ของความซ้าซาก จำเจกับการใช้ชีวิตประจำวันไปเรื่อย ๆ เธอคงไม่สามารถมีประสบการณ์อันพิเศษเช่นนี้ได้ ดังจะเห็นได้ว่ายามที่ชะจิอยู่ที่โตเกียว มีการบรรยายไว้ว่า “หลังจากลูกชายตาย ชะจิทุ่มเทกับงานมากกว่าที่ผ่านมา ในหนึ่งปีเรามาที่ร้าน แทบไม่เคยหยุด และเอาแต่เลยเปียโนเท่านั้น” (น.56) (「息子が死んだあと、サチは依然にも増して熱心に仕事をした。一年間ほとんど休みなく店に出てただただピアノを弾いた。」)(P.79) จากข้างต้นจึงสรุปได้ว่ามูราคามีใช้ฉากอ่าวฮานาเลอเป็นพื้นที่ที่ให้ “เรื่องลึกลับพิศวง” ยกแก่การอธิบายเกิดขึ้น และเป็นสถานที่ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวชะจิ ทำให้เธอได้พบกับ “ความเป็นตัวตนของเธอ” ที่แท้จริง อันนำพาไปสู่จุดคลี่คลายปมปัญหาในจิตใจของตัวของเธอเองด้วย

4.2.3 การกลับคืนสู่ธรรมชาติและภาพธรรมชาติผู้บำบัดเยียวยา

ภายหลังจากที่ชะจิได้พบกับเด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบุตรชายของตน เขาทั้งคู่ได้ทำให้เธอได้ขบคิดถึงเรื่องราวในอดีตของตน จนกระทั่งเรื่องของบุตรชายของเธอเอง ทำให้เธอค้นพบ “ตัวตน” ที่แท้จริงของตนเองและเข้าใจในตัวบุตรชายมากขึ้น ผลที่ตามมาคือทำให้เธอสามารถยอมรับในตัวตนของตนเอง รวมทั้งของบุตรชายและนำพาไปสู่การให้อภัยตนเองได้ จนเมื่อ “นายมะขามข้อเดียว” ได้มาสอบถามเรื่องชายหนุ่ม นักไต่คลื่นญี่ปุ่นคนเดียว ซึ่ง “นายมะขามข้อเดียว” กับ “นายโยง” ไม่ทราบว่าเป็นวิญญาณ แต่ตัวชะจิหลังจากได้ไต่ถามถึงรายละเอียดต่าง ๆ เธอทราบว่าเป็นวิญญาณของบุตรชายของเธอ แต่เป็นที่น่าแปลกกว่าไม่ว่าเธอจะพยายามสอบถามผู้คนแถวนั้นอย่างไร เธอก็ไม่เคยเห็นวิญญาณของบุตรชายเลยแม้แต่ครั้งเดียว ในคืนก่อนที่จะกลับประเทศญี่ปุ่น คืนนั้นเธอร้องไห้เสียใจและรู้สึกน้อยใจที่ตนเองไม่เห็นวิญญาณของบุตรชาย ในฉากนี้ได้มีการบรรยายไว้ว่า

・「サチは長い間濡れた枕に顔をうずめ、声を押し殺していた。私にはその資格がないのだろうか？ 彼女にはわからない。彼女にはわかるのは、何はともあれ自分がこの島を受け入れなくてはならないということだけだった。あの日系の警官が静かな声で示唆したように、私はここにあるものをそのとおり受け入れなくてはならないのだ。公平であれ不公平であれ、資格みたいなものがあるにせよないにせよ、あるがままに。サチは翌朝、健康な一人の中年女性として目を覚ました。そしてスーツケースをダッジ・ネオンの後部席に積み込み、ハナレイ・ベイをあとにした。」(P.90)(คำแปล : ชะจิฟังหน้าลงบนหมอนที่เปียกชุ่มเป็นเวลานานเพื่อข่มเสียงให้เงียบลง ฉันไม่มีคุณสมบัติหรือ? เธอไม่รู้ สิ่งที่เราารู้ก็คือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเธอก็ต้องเปิดใจให้กับเกาะนี้ เธอต้องยอมรับสิ่งที่อยู่บนเกาะนี้อย่างที่ตำรวจเชื้อสายญี่ปุ่นคนนั้นเคยแนะนำด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ว่าจะยุติธรรมหรือไม่ ไม่ว่าจะมิสิ่งที่ถือเป็นคุณสมบัติอยู่หรือไม่ เธอก็ต้องยอมรับสิ่งที่เป็นอย่างเข้าวันรุ่งขึ้น เธอตื่นนอนอย่างผู้หญิงวัยกลางคนที่มีความสุขคนหนึ่ง จากนั้นก็เอากะเป๋าเดินทางวางบนเบาะหลังของรถดอดจ์ นีออนและทิ้งอ่าวฮานาเลอไว้เบื้องหลัง) (น.64)

ฉากนี้แสดงให้เห็นถึงการเข้าใจตนเอง ยอมรับทุกสิ่งของชะจิ ผู้วิจัยคิดว่าการยอมรับในที่นี้หมายถึงการยอมรับความผิดพลาดของตนในอดีตที่เคยกระทำต่อบุตรชายรวมถึงการยอมรับความตายของเขา รวมไปถึงการให้อภัยตนเองด้วย ซึ่งเมื่อชะจิทำใจยอมรับสิ่งต่างๆ ได้ เธอก็จะได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์ที่เข้าครอบงำจิตใจเธอมาเป็นเวลานานนับสิบปี ความตายในที่นี้ก็เหมือนกับการได้กลับสู่วัฏจักรของธรรมชาติดังที่ชะจิเคยพบในตอนแรกได้กล่าวไว้ว่า “ไม่ว่าจะด้วยอุทกกรรมใด ความตายในสงครามล้วนเกิดจากความเคียดแค้นชิงชังที่มีในแต่ละฝ่าย แต่ธรรมชาติไม่ได้เป็นแบบนั้น ธรรมชาติไม่มีฝ่าย สำหรับคุณแล้วมันคงเป็นประสบการณ์ที่เจ็บปวด

แต่หากเป็นไปได้ก็ขอให้ลองคิดแบบนี้ละครับ ลูกชายของคุณไม่ได้อยู่ในวังวนของอุดมการณ์หรือความเคียดแค้นชิงชัง แต่เขากลับสู่วัฏจักรของธรรมชาติต่างหาก” (น.41) (『大儀がどうであれ、戦争における死は、それぞれの側にある怒りや憎しみによってもたされたものです。でも自然はそうではない。自然には側のようなものはありません。あなたにとっては本当につらい体験だと思いますが、できることならそう考えてみてください。息子さんは大儀や怒りや憎しみなんかとは無縁に、自然の循環の中に戻っていったのだと』) (P.59) จะเห็นได้ว่าในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” นอกจากจะมีการบรรยายภาพธรรมชาติที่มีอนุภาพทำลายล้างดังปรากฏในข้อ 4.1แล้ว ในขณะเดียวกันก็มีการบรรยายภาพธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ที่ช่วยเยียวยาทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน เป็นการนำเสนอภาพชัดตรงข้ามของธรรมชาติในอีกแง่หนึ่ง ซึ่งภาพชัดตรงข้ามของธรรมชาตินี้ได้ถูกเล่าผ่านประสบการณ์ของตัวละครเองที่มีการสูญเสียบุตรชายกลับคืนสู่ธรรมชาติในตอนแรก และในตอนท้ายชะงิเองก็ได้รับการเยียวยาจากธรรมชาติที่อ่าวฮานาเลอิจนสามารถกลับมาฮึดและก้าวผ่านความทุกข์ของตนเองได้ ยาบูโซเอ (Yabuzoe, 2019, p.138) กล่าวว่า “ ‘วัฏจักร’ เป็นกฎแห่งธรรมชาติ ‘วัฏจักร’ ของมนุษย์ทำให้ใกล้ชิดธรรมชาติ และปรับตัวให้กลมกลืนเข้ากับธรรมชาติได้ การกลมกลืนเข้ากับธรรมชาติจะช่วยเยียวยาการลาจากอันยากที่จะยอมรับได้”

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าในตอนแรกที่ชะงิได้เดินทางมาที่อ่าวฮานาเลอิ เธอได้พบกับภาพธรรมชาติที่มีความรุนแรงและโหดร้าย รวมถึงธรรมชาติที่คร่าเอาชีวิตและทำลายล้างสิ่งต่างๆ นอกจากภาพธรรมชาติจะถูกบรรยายในความหมายเช่นนี้แล้ว ในอีกแง่หนึ่งภาพธรรมชาติที่อ่าวฮานาเลอิ ยังสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอิสระ หลุดพ้นจากการทำงานและโลกในชีวิตประจำวัน ที่ชะงิได้มีเวลาเป็นของตัวเองและได้ไตร่ตรองถึงเรื่องราวต่าง ๆ จนสามารถยอมรับกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ นอกจากนี้อ่าวฮานาเลอิซึ่งรายล้อมไปด้วยธรรมชาตินี้ยังเป็นสถานที่ที่เรื่องราวไม่คาดฝันจะเกิดขึ้นได้ ในที่นี้ก็คือการที่ชะงิได้พบกับเด็กหนุ่มทั้งสอง ได้ช่วยเหลือและทำหลายอย่าง ๆ เหมือนเป็นการชดเชยสิ่งที่เธอสมควรที่จะทำกับบุตรชายของตน ในที่สุดเธอได้รับการเยียวยาและเป็นที่สังเกตได้ว่าการบรรยายภาพธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไปมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงสภาพจิตใจของตัวละครด้วย ดังในตอนท้ายจะเห็นได้ว่ามุมมองการบรรยายภาพธรรมชาติของอ่าวฮานาเลอิที่เล่าผ่านสายตาของชะงิมีการเปลี่ยนแปลงไปจากตอนแรก “ตอนที่ไม่ได้เล่นเปียโนเธอจะคิดถึงการอยู่ที่ฮานาเลอิสามสัปดาห์ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง นึกถึงเสียงคลื่นที่ซัดเข้าหากับแ่ววเสียงของต้นแดงที่พลิ้วไหวยามต้องลม เมฆที่โดนลมสิ้นคำพัดพาไป นกอัลบาทรอสส์ที่สยายปีกกว้างบินร่อนบนฟากฟ้า และคิดถึงสิ่งที่น่าจะรอเธออยู่ที่นั่น ตัวเธอ ณ ขณะนี้ ไม่มีเรื่องอื่นใดที่ต้องถวิลหาอีกแล้ว-อ่าวฮานาเลอิ” (น.67) (「ピアノを弾いていないときには、秋の終わりに三週間ハナレイに滞在することを考える。打ち寄せる波の音と、アイアイ・ツリーのそよぎことを考える。貿易風に流される雲、大きく羽を広げて空を舞うアルバトロス。そしてそこで彼女を待っているはずのもののことを考える。彼女にとって今のところ、それ以外に思いめぐらすべきことはなにもない。ハナレイ・ベイ。」) (P.94) ภาพธรรมชาติในตอนสุดท้ายแสดงให้เห็นถึงความสุขใจของชะงิ อ่าวฮานาเลอิที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยธรรมชาติ ได้กลายเป็นดินแดนแห่งการพักผ่อนและสงบจิตใจของเธอ ซึ่งเธอจะไม่สามารถสัมผัสได้ในระหว่างที่เธออยู่ในโตเกียว ดังที่ภาพเมืองหลวงโตเกียวถูกบรรยายว่า “ฝนชู่ในฤดูร้อนทำให้พื้นถนนเปียกปอนเป็นสีทะเลมีน ท้องถนนมีรถติด รถแท็กซี่บีบแตรอย่างหยุดหยิ่ง” (น.65) (「夏の通り雨が路上を黒く濡らしていた。道路は渋滞して、タクシーが苛立たしくクラクションを鳴らしていた。」) (P.91) ตัวอย่างนี้ได้สะท้อนภาพพจน์ของเมืองหลวงโตเกียวที่แสดงถึงความซ้ำซาก

จำใจ ความเหนื่อยหน่ายเต็มไปด้วยความเครียดซึ่ง ตรงกันข้ามกับภาพของอ่าวฮานาเลออย่างสิ้นเชิง

4.3 การใช้ภาพชั่วคราวตรงข้ามของธรรมชาติในผลงานเรื่อง “ไทยแลนด์” ของมูราคามิ

การบรรยายภาพชั่วคราวตรงข้ามของธรรมชาติ และภาพธรรมชาติที่เยียวยาจิตใจตัวละครหลักจนตัวละครนั้น ๆ สามารถกลับมาเย็นหยัดได้อีกครั้งไม่ได้พบในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอ” เท่านั้น แต่พบว่ามูราคามิมีการใช้ลักษณะโครงเรื่องคล้ายคลึงกันมาแล้วในเรื่อง “ไทยแลนด์” (「タイランド」) ซึ่งรวมอยู่ในหนังสือชื่อ “อาฟเตอร์เดอะเควก บุตรหลานพระเจ้าลั้วฉวนเริงระบำ”¹² (『神の子どもたちはみな踊る』¹³) โฮริูกิจิ¹⁴ (Horuguchi, 2013, p.74) ได้ศึกษาประเด็น “ความบังเอิญ” ในเรื่อง “ลึกลับ ไตเกียว เรื่องสั้น” และอธิบายไว้ว่า “หากพิจารณาถึงประเด็นหลักร่วมของเรื่องสั้นหลายๆเรื่อง ผลงานเรื่องนี้¹⁵ มีรูปแบบคล้ายคลึงกับหนังสือชุดรวมเรื่องสั้น “อาฟเตอร์เดอะเควก บุตรหลานพระเจ้าลั้วฉวนเริงระบำ” ที่กล่าวถึงเรื่องแผ่นดินไหวใหญ่ฮันชิน¹⁶ ในปีค.ศ.1995” อย่างไรก็ตาม โฮริูกิจิไม่ได้อธิบายถึงความเชื่อมโยงระหว่างเรื่อง “ไทยแลนด์” กับเรื่อง “อ่าวฮานาเลอ” ผู้วิจัยคิดว่าทั้งสองเรื่องมีโครงเรื่องที่คล้ายคลึงกันหลายประการไม่ว่าจะเป็นการให้ตัวละครเอกเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ประสบความสำเร็จในอาชีพหน้าที่การงาน แต่ล้มเหลวในเรื่องชีวิตคู่ ทั้งสองสูญเสียบุตร¹⁷ และได้มีโอกาสเดินทางไปยังดินแดนห่างไกลที่มีความแตกต่างจากโลกของการใช้ชีวิตประจำวันทั้งที่ทั้งสองใช้ชีวิตอยู่ ก่อนที่จะเข้าส่วนวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยขออธิบายเกี่ยวกับเรื่อง “ไทยแลนด์” พอสังเขปดังนี้

ซัทสึคิ¹⁸ พยาธิแพทย์เฉพาะทาง ได้เดินทางมาเข้าร่วมประชุมการประชุมระดับโลกเรื่องต่อมไทรอยด์ ที่กรุงเทพฯ ภายหลังจากการเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ฮันชินหนึ่งเดือน ในอดีตเธอเคยทำงานที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยชิโรฮงชิโรชิปี และเคยแต่งงานกับสามีชาวอเมริกันแต่สุดท้ายได้หย่าร้าง เนื่องจากสามีนอกใจและติดแอลกอฮอล์ นอกจากนี้รถของเธอเคยถูกทุบไฟหน้า และมีข้อความเขียนว่า ‘รถไถ่’ ด้วยเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เธอตัดสินใจเดินทางกลับญี่ปุ่น จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการสร้างตัวละครซัทสึคิและชะงิมีมีความคล้ายคลึงกันหลายประการ กล่าวคือช่วงวัยอายุที่เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ทั้งสองเคยอาศัยอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมีความเชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษ เป็นผู้หญิงทำงานเก่งทั้งคู่เรียกได้ว่าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่มีปัญหาครอบครัวโดยซัทสึคิหย่าร้างกับสามี ส่วนชะงิสามีเสียชีวิตไปก่อน ส่วนเรื่องลูกด้วยบาดแผลในจิตใจในอดีตทำให้ซัทสึคิไม่ยอมมีลูก ส่วนชะงิบุตรชายก็ได้เสียชีวิตไป ทำให้ผู้หญิงทั้งสองคนนี้ต่างอยู่ในสภาพโดดเดี่ยว อีกประเด็นที่พบความคล้ายคลึงในตัวละครเอกทั้งสองคือ ทั้งคู่ได้เดินทางไปยังต่างแดนซึ่งมีเหตุการณ์ชวนพิศวง ยกแก่การอธิบายเกิดขึ้น และท้ายที่สุดทั้งสองได้แก้ไขปัญหามาบาดแผลภายในจิตใจ ณ สถานที่ต่างแดนอันร้ายล้อมไปด้วยธรรมชาติเหล่านั้น

ในเรื่องของการใช้ภาพธรรมชาติในเรื่อง “ไทยแลนด์” นั้นในช่วงแรกจะมีการบรรยายภาพธรรมชาติที่มีอานุภาพการทำลายล้างผ่านเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่ฮันชิน ดังคำพูดของนิมิตคนขับรถและไกด์ชาวไทยที่คอย

¹² ชื่อเรื่องภาษาไทยใช้ตามฉบับแปลของ คมสัน นันทจิต. (แปล). (2558). *อาฟเตอร์เดอะเควก บุตรหลานพระเจ้าลั้วฉวนเริงระบำ*. สำนักพิมพ์กานะหทัย. กรุงเทพฯ

¹³ เรื่องสั้นแต่ละเรื่องทยอยตีพิมพ์ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ปีค.ศ.1999 จนถึงเดือนธันวาคมรวม 5 ครั้งในวารสาร ชินโจ (『新潮』) ก่อนจะตีพิมพ์รวมเล่มในหนังสือ 『神の子どもたちはみな踊る』 ในเดือนกุมภาพันธ์ ปีค.ศ.2000 หากดูเทียบกับระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์สำคัญในญี่ปุ่น แม้ว่าจะเขียนขึ้นภายหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่ฮันชิน แต่เวลาในเรื่องสั้นได้ออกให้ผู้อ่านทราบว่าเหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นระหว่างเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่ฮันชิน (วันที่ 17 เดือนมกราคม ปีค.ศ.1995) กับเหตุการณ์โจมตีแก๊สพิษซารินในสถานีนีรันโตะโตเกียว ในวันที่ 20 เดือนมีนาคมปีเดียวกันโดยกลุ่มลัทธิโอมชินริเกียว (オウム真理教)

¹⁴ โฮริูกิจิได้ศึกษาโดยมุ่งเน้นเรื่อง “ลึกลับชะงะวะ” เป็นหลัก

¹⁵ หมายถึงเรื่อง “ลึกลับ ไตเกียว เรื่องสั้น”

¹⁶ เหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ของญี่ปุ่น เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1995 มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่เกาะฮาวาจิ ซึ่งห่างจากเมืองโกเบราว 20 กิโลเมตร

¹⁷ ในเรื่อง “ไทยแลนด์” ไม่มีการระบุชัดเจนว่าตัวละครเอกสูญเสียบุตรอย่างไร ซึ่งหากอนุมานจากเนื้อเรื่องอาจจะเป็นการทำแท้ง และหลังจากนั้นตัวละครเอกก็ไม่สามารถตั้งครรภ์ได้อีก

¹⁸ ระบบการถอดเสียงตัวละครใช้ตามฉบับแปลภาษาไทย

ดูแลซัทสึกิระหว่างที่เธอพำนักอยู่ที่ประเทศไทยว่า「先月の神戸の大地震ではたくさんの人が亡くなりました。ニュースを見ました。とても悲しいことです。ドクターのお知り合いには、神戸に住んでおられる方はいらっしゃいませんでしたか。」(P.107)(คำแปล “มีคนจำนวนมากต้องตายในเหตุการณ์แผ่นดินไหวเมื่อเดือนก่อน ผมได้ดูข่าวมันเป็นเรื่องน่าเศร้ามาก ช่วยบอกผมทีเถอะครับ ดอกเตอร์ว่าคุณรู้จักใครในโกเบบ้างไหม”)(น.103) หรือแม้กระทั่งความคิดของซัทสึกิเองที่เคยคิดว่า “เธอหวังให้เขาตายอย่างทุกข์ทรมาน ลึกลงไปในหัวใจเธอลึกลงกับปรารถนาอยากให้เกิดแผ่นดินไหว”(น.116)(「男が苦悶にもだえて死ぬことを求めた。そのためには心の底では地震さえを望んだ。」)(P.122) เธอโกรธเกลียด “ผู้ชายคนนั้นอยู่ที่โกเบ” ตลอดระยะเวลาสามสิบปีที่ผ่านมาแม้ว่าจะไม่ได้มีการอธิบายอย่างชัดเจนว่า “ผู้ชายคนนั้น” คือใคร แต่สามารถอนุมานได้จากเนื้อเรื่องได้ว่า “ผู้ชายคนนั้น” น่าจะเป็นบิดาเลี้ยงของเธอ และซัทสึกิน่าจะเคยผ่านการทำแท้งมาในอดีต

หลังจากการประชมเสร็จสิ้นนิมิตได้พาซัทสึกิไปยังรีสอร์ททรูนอกตัวเมืองกรุงเทพฯ อันรายล้อมไปด้วยภาพธรรมชาติที่บรรยายไว้ว่า

「(略) 山の中にある高級リゾート・ホテルだった。谷間を流れる溪流を見おろすように建物が並んでいる。斜面に美しい原色の花が咲き乱れ、鳥たちが鋭い声で啼きながら、樹木から樹木へと飛びついていた。」(P.108)(คำแปล (ย่อ) รีสอร์ททรูทรูราบนภูเขา เมื่อมองจากตัวอาคารจะเห็นสายน้ำที่ไหลลัดเลาะตามหุบเขาซึ่งตามเนินเขาปลูกดอกไม้ หลากสีสวยงาม ผู่นกส่งเสียงร้องแหลมขณะโฉบจากต้นไม้ต้นนั้นไปยังต้นนี้)(น.104)

และเพื่อให้ซัทสึกิได้มีความเป็นส่วนตัวและได้ว่ายน้ำได้ตามใจชอบ นิมิตได้พาเธอไปยังสระว่ายน้ำส่วนตัวที่อยู่ห่างจากรีสอร์ทครึ่งชั่วโมง โดยจะต้องขับรถยนต์ข้ามภูเขาไป จะเห็นได้ในเรื่อง “ไทยแลนด์” เองก็มีการใช้ภาพต่างจังหวัดของประเทศไทย ซึ่งเป็นภาพสถานที่อันรายล้อมไปด้วยธรรมชาติในการบรรยายจิตใจตัวละคร เช่นเดียวกับเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ณ สระว่ายน้ำแห่งนี้ซัทสึกิได้พักผ่อนอย่างเต็มที่เป็นเวลาห้าวัน ท่ามกลางธรรมชาติ โดยไม่ต้องทำอะไรอย่างอื่นนอกจากการว่ายน้ำ ฟังเพลง อ่านหนังสือ และยัง “เป็นโอกาสที่เธอจะไม่คิดถึงเรื่องอะไรเลย”(「何も考えないことだった」) จะเห็นได้ว่าในผลงานทั้งสองเรื่องมีการนำเสนอภาพชีวิตตรงข้ามของธรรมชาติเฉกเช่นเดียวกัน โดยจะนำเสนอภาพการทำลายล้างและภาพของการเยียวยา บำบัดรักษาสภาพจิตใจไปพร้อมๆ กัน

นอกจากจะมีการนำเสนอภาพชีวิตตรงข้ามของธรรมชาติแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าในผลงานทั้งสองเรื่องมีจุดที่คล้ายคลึงกันอีกประการคือ การนำเสนอความพิศวงหรือสิ่งที่ห่างไกลจากโลกของการใช้ชีวิตประจำวันในเมืองหลวง เป็นสิ่งที่ยากแก่การอธิบาย กล่าวคือในเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ผู้เขียนจะบรรยายการปรากฏตัวของวิญญาณชายหนุ่มนักเล่นกระดานโต้คลื่นชาวญี่ปุ่น ส่วนในเรื่อง “ไทยแลนด์” ผู้เขียนจะบรรยายเรื่อง “แม่หมอ” หรือที่นิมิตอธิบายให้ซัทสึกิฟังว่าเป็น “ผู้รักษาจิตวิญญาณ” ผู้สามารถตีความฝันได้ ซึ่งนิมิตได้พาซัทสึกิไปพบแม่หมอนี้ก่อนที่ซัทสึกิจะเดินทางกลับประเทศญี่ปุ่นหนึ่งวัน

แม่หมอสูงวัย “ผู้รักษาจิตวิญญาณ” เมื่อได้พบกับซัทสึกิ เธอได้กล่าวว่า “มีก้อนหินสีขาวแข็งแรงแรง ขนาดประมาณกำปั้นเด็ก” อยู่ในร่างกายซัทสึกิ เธอแนะนำว่าซัทสึกิจะต้องกำจัดก้อนหินสีขาวนั้นออกไป โดยในไม่ช้า

ซัทสึกิจะฝันเห็นรูปขนาดใหญ่ ในฝันเธอต้องกำค้อนมันไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง งูตัวนั้นจะช่วยลื่นก้อนหินให้เธอ นอกจากนี้แม่หมอยังได้พูดถึง “ชายคนนั้น” ผู้เคยสร้างบาดแผลให้กับซัทสึกิในอดีตอีกด้วย จะเห็นได้ว่าแม่หมอผู้นี้ได้ล่วงรู้ถึงปมปัญหาภายในจิตใจของซัทสึกิ รวมถึง “ผู้ชายคนนั้นอยู่ที่โกเบ” ที่เป็นผู้สร้างบาดแผลในจิตใจให้กับซัทสึกิอีกด้วย คาโตะ (Katou 2009, p.239) กล่าวว่า “ผลงานเรื่องนี้¹⁹ เป็นเรื่องราวการตื่นรู้ของผู้หญิงคนหนึ่งที่เกิดขึ้นภายหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว และในขณะที่เดียวกันจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งนี้ ทำให้เธอต้องเผชิญหน้ากับความเกลียดชังอันลึกซึ้งต่อพ่อเลี้ยงที่ได้สั่งสมในเบื้องลึกของจิตใจ กล่าวได้ว่าเป็นเรื่องราวของ ‘การฟื้นตัวจากความเกลียดชัง’ ของตัวละครเอก จากประเด็นเหล่านี้ เรื่อง ‘ภาพเงาของบิดา’ และ ‘การฟื้นตัวจากความเกลียดชัง’ นั้นได้เริ่มปรากฏออกมาอย่างต่อเนื่องในผลงานของมูรากามิไม่ว่าจะเป็นเรื่อง *คาฟกา วิหาร นาคาตะ (KAFKA ON THE SHORE)*²⁰ หรือเรื่อง *ลึกลับ โตเกียว เรื่องสั้น*” นอกจากนี้ ‘การฟื้นตัวจากความเกลียดชัง’ ตามที่คาโตะได้กล่าวแล้ว ผู้วิจัยอยากขอสรุปว่าทั้งเรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” และเรื่อง “ไทยแลนด์” มีส่วนที่คล้ายคลึงกันในการใช้ภาพชั่วคราวข้ามธรรมชาติ ในด้านการทำลายล้างและการเยียวยารักษา โดยผู้เขียนได้เสริมเอาปัจจัยเรื่องความลึกลับเหนือจริงในดินแดนอันห่างไกลเข้าไปเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นผลงานเรื่องใดในท้ายที่สุดตัวละครเอกทั้งสองก็ได้หลุดพ้นจากปมปัญหา ความทุกข์ทรมานในจิตใจและสามารถยืนหยัดใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ต่อไปได้

5. บทสรุป

เรื่อง “อ่าวฮานาเลอิ” ของมูรากามิ ฮารุกิได้ใช้ฉากต่างไปจากเรื่องสั้นเรื่องอื่นๆ ในหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นอ่าวฮานาเลอิที่มลรัฐฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งห่างไกลจากเมืองหลวงโตเกียว อ่าวฮานาเลอิในเรื่องนี้เป็นสถานที่ที่เชื่อมโยงกับภาพธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ พร้อมกันนี้ผู้เขียนยังได้นำเสนอภาพชั่วคราวข้ามของธรรมชาติอันได้แก่ธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ที่มีแสนยานุภาพในการทำลายล้าง กับภาพธรรมชาติที่เป็นสถานที่ที่พิศและเยียวยาจิตใจมนุษย์ที่อ่าวฮานาเลอิแห่งนี้จะจัดให้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ทั้งสองด้านของธรรมชาติ และยอมรับความเป็นจริง จนในที่สุดเธอสามารถให้อภัยตนเองและก้าวข้ามผ่านความทุกข์ซึ่งครอบงำจิตใจเธอมานานนับสิบปี

นอกจากภาพที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติแล้ว อ่าวฮานาเลอียังถูกใช้เป็นสถานที่ที่เหตุการณ์พิศวงเกิดขึ้นได้ ซึ่งในที่นี้นอกจากจะมีการกล่าวถึงวิญญาณของบุตรชายชะจิแล้ว ก็ยังมีเหตุการณ์ความบังเอิญที่ชะจิได้พบกับเด็กหนุ่มชาวญี่ปุ่นสองคน ทั้งคู่เป็นผู้นำพาเอาความเปลี่ยนแปลงมาสู่ตัวชะจิ การนำเสนอภาพชั่วคราวข้ามของธรรมชาติและโครงเรื่องการหลุดพ้นจากความทุกข์ของตัวละครเอกนี้ ยังสามารถพบได้ในผลงานเรื่อง “ไทยแลนด์” ของมูรากามิเช่นเดียวกัน

ทั้งชะจิและบุตรชายของเธอต่างได้รับประสบการณ์อันแสนพิเศษ ณ อ่าวฮานาเลอิแห่งนี้ซึ่งรายล้อมไปด้วยธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ กล่าวได้ว่าทั้งสองต่างได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ การเสียชีวิตของบุตรชายชะจิก็คือการได้หวนคืนสู่ธรรมชาติและแน่นอนว่าในความตายก็ย่อมมีการเกิดใหม่สลับเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่เสมอ การเกิดใหม่ในเรื่องนี้ก็คือตัวชะจิเอง ความผูกพันระหว่างเธอกับธรรมชาติ ณ สถานที่แห่งนี้ได้ให้ “พลังชีวิตใหม่” แก่เธอ ซึ่งอีกนัยหนึ่งก็คือการได้เกิดใหม่อีกครั้งและใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างคุ้มค่าและมีความสุขนั่นเอง

¹⁹ หมายถึงเรื่อง “ไทยแลนด์”

²⁰ ใช้ชื่อเรื่องตามชื่อฉบับแปลที่วางจำหน่ายในประเทศไทย โดยสำนักพิมพ์กัมมะหะยี ชื่อเรื่องภาษาญี่ปุ่นคือ 『#海のカフカ』

6. ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์การใช้พื้นที่และภาพธรรมชาติในผลงานของมูราคามิ ฮารูกิซึ่งเป็นแนวทางการวิจัยที่ยังพบไม่มากในการศึกษาผลงานของนักเขียนท่านนี้ จึงหวังว่าผลจากงานวิจัยชิ้นนี้จะช่วยส่งเสริมการวิเคราะห์ภาพพื้นที่ ตลอดจนภาพธรรมชาติในผลงานเรื่องอื่นๆ ของมูราคามิต่อไป อนึ่งเนื่องจากการศึกษาผลงานเพียงสองเรื่องที่มีโครงเรื่องคล้ายคลึงกัน ผู้วิจัยมีแผนที่จะศึกษาผลงานเรื่องอื่น ๆ ของมูราคามิต่อไป เพื่อให้เห็นการสื่อความหมายผ่านการใช้พื้นที่และภาพธรรมชาติของมูราคามิได้อย่างชัดเจนและรอบด้านยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง(References)

- มูราคามิ ฮารุกิ (2558). *อาฟเตอร์เดอะเวก บุตระหลานพระเจ้าล้วนเรียงระบำ*. [神の子どもたちはみな踊る] (คมสัน นันทจิต, ผู้แปล), กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ก้ำมะหยี่. (ต้นฉบับพิมพ์ ปี ค.ศ.2000)
- มูราคามิ ฮารุกิ (2556). *ลึกลับ.โตเกียว.เรื่องสั้น*. [東京奇談集]. (สร้อยสุตา ณ ระนองและคณะ, ผู้แปล), กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ก้ำมะหยี่. (ต้นฉบับพิมพ์ ปี ค.ศ.2014)
- Hansen, G. M (2010). Murakami Haruki's female narrative: Ignored works show awareness of women's issues. *Japan studies association journal*, 8, 229-238.
- Murakami, H (2007). *Blind Willow, Sleeping Woman*. (Gabriel. P, and Rubin. J,Trans.), London : Vintage books. (Original work published 1980)
- 加藤典洋 (2009). 『村上春樹 イエローページ3』 東京 : 幻冬舎.
- 黒古一夫 (2007). 『村上春樹 : 「喪失」の物語から「転換」の物語へ』 東京 : 勉誠出版.
- 重岡徹 (2006). 「村上春樹『東京奇譚集』論」 『別府大学国語国文学』 48, 21-35.
- 津久井伸子 (2007). 「村上春樹『東京奇譚集』一家族という呪縛」 『宇都宮大学国語教育学会』 18, 12-30.
- 藤城孝輔 (2021). The Representation of Masculinity and the Politics of the Gaze in the Film Adaptation of Hanalei Bay. *THE BULLETIN of INTERNATIONAL INSTITUTE for EDUCATION*, 32, 41-53.
- 細谷博 (2008). 「減速された神秘、仕事する者たち—村上春樹『東京奇譚集』」 『南山大学日本文化学科論集』 8, 1-23.
- 堀口真理子 (2013). 「村上春樹『東京奇談集』における偶然性—「品川猿」の眠りと覚醒」 『相模国文』 40, 74-86.
- 宮脇俊文 (2021). 「村上春樹「ハナレイ・ベイ」と戦後日本人の歴史認識」 『成蹊大学経済経営論集』 52(1), 33-51.
- 村上春樹 (2000). 『神の子どもたちはみな踊る』 東京 : 新潮社.
- 村上春樹 (2014). 『東京奇談集』 東京 : 新潮社.
- 藪添隆一 (2019). 「村上春樹「ハナレイ・ベイ」 : 臨床心理学的一考察」 『京都光華女子大学京都光華女子大学短期大学部研究紀要』 57, 137-150.
- 葉菱 (2014). 「村上春樹『東京奇譚集』論—「共時性」・「受容」と奇譚の生成—」 『国語国文学研究』 49, 224-239.

หน่วยงานผู้แต่ง : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Affiliation: Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Corresponding email: piyanuchwiri@gmail.com

Received: 2023/02/10

Revised: 2023/03/23

Accepted: 2023/04/04